

Arrest

nr. 140 467 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaren dat zij de aanvraag niet kunnen richten vanuit hun land van herkomst omdat hun leven daar ernstig gevaar zou lopen en zij stellen dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou inhouden van het artikel 3 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van dit artikel betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt. Hierdoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Verder verwijzen betrokkenen naar de duur van hun verblijf in België en zij menen dat er sprake is van een onredelijke duur. Zij roepen hierbij op de wet van 22.12.1999 in, maar deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen verklaren eveneens dat een gedwongen terugkeer onwenselijk zou zijn en een trauma zou betekenen. Zij beweren dat het onmogelijk en onverantwoord zou zijn om de aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor om deze loutere bewering te staven. Wat betreft de verklaring een gedwongen terugkeer een trauma zou betekenen; het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Wat het inroepen van, het artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar de machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen wensen te verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst, wat volgens hen verder weinig uitleg zou behoeven. Echter lichten zij dit niet verder toe en leggen zij geen bewijzen voor om hun verklaring te staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Betrokkenen beweren nog dat dient te worden verwezen naar gelijkaardige dossiers en dat zodoende in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties, gelijkaardige beslissingen vereisen. Het is echter aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun situatie en deze waarvan zij beweren dat zij vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. De buitengewone omstandigheden zijn niet aangetoond. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.3. Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de beide verzoekende partijen eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (...)

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het minderjarig kind, (...), volgt de administratieve toestand van zijn moeder.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake ~~het~~ de bevelen om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “*van de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partijen geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede en de derde bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing die ~~is~~ zijn gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de op 15 september 2014 aan de verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 september 2014.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partijen zich op een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 beroepen.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stellen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en ‘na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak’. De verzoekende partijen wijzen er op dat de verwerende partij stelt dat de door hen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die een regularisatie zouden rechtvaardigen en betogen dat zij reeds sinds augustus 2006 in België verblijven, dat zij aldus al méér dan 8 jaar in België verblijven, waardoor er volgens hen kan gesproken worden van een langdurig verblijf. De verzoekende partijen merken op dat ze inmiddels op een doorgedreven wijze geïntegreerd zijn en zij behoorlijk Frans spreken. Ze stellen voorts dat zij altijd bereid geweest om te werken teneinde in hun levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partijen menen dan ook dat hun aanvraag ten onrechte werd geweigerd. Zij benadrukken nogmaals hun perfecte integratie. Zij vervolgen dat zij bovendien duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en herhalen dat er sprake is van een ononderbroken verblijf gedurende méér dan 8 jaar in België. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In die zin menen de verzoekende partijen dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en tekortkomt aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Vervolgens gaan de verzoekende partijen opnieuw over tot een theoretische betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoeren en stellen tot slot dat uit de zorgvuldigheidspflicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. In de voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat elementen uit de hem voorgelegde aanvraag niet aantonen dat de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijken zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen te kennen geven dat de verwerende partij met onder andere het element van een ononderbroken verblijf van méér dan 8 jaar in België ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 26 mei 2012 (zie punt 1.1.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat de verzoekende partijen betreffende de buitengewone omstandigheden onder andere het volgende argumenteerden:

"Omtrent de ontvankelijkheid : de uitzonderlijke omstandigheden

Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Allereerst (...)

Ten tweede verblijven verzoekers reeds enige tijd op Belgisch grondgebied. Terecht kan men spreken van een onredelijke duur.

Dat in de gegeven omstandigheden vooreerst de kwestieuze aanvraag dient ontvankelijk te worden verklaard, dit conform de algemene beleidslijn van het bureau voor regularisatie.

Dat dit tevens het logisch gevolg is van het vertrouwensbeginsel in hoofde van de overheid, zoals gehuldigd door de Raad van State.

Dat vervolgens de aanvraag ook gegrond dient verklaard, gelet op de integratie van verzoekers.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/1999 (o.a. R.v.S., 6 maart 2001, Rev. Dr.Etr., 2001, 217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - "zelfs al was de toepassing van de wet van 1999 beperkt in tijd". (Avis donné en l'audience publique du 28 février 2001, Rev. dr. Etr., 2001, 219).

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen is.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit hun thuisland.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n° 77, blz.27), "... dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9, par. 3 van de wet van 15/12/1980"). De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoekers in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M.

Ten vierde (...)

Dat ten vijfde (...)"

In de hierboven weergegeven aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die de verzoekende partijen op 26 mei 2012 overmaakten aan de gemachtigde van de staatssecretaris, voeren de verzoekende partijen aldus in een tweede punt betreffende de buitengewone omstandigheden het verblijf in België aan. Indien betreffende de aangevoerde buitengewone omstandigheid in desbetreffend punt van de aanvraag nog kan gesteld worden dat de verzoekende partijen zich betreffende hun verwijzing naar de duur van hun verblijf in België beroepen op de wet van 22 december 1999, kan dit zeker niet gesteld worden voor het aangevoerde verblijf in het derde punt onder de aangevoerde buitengewone omstandigheden in hun aanvraag van 26 mei 2012. Zij voeren als buitengewone omstandigheid immers aan dat in tegenstelling tot wat beslist werd in de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, met name dat de elementen van verblijf en integratie op zich geen uitzonderlijke omstandigheden vormen, dit in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk geval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen en dat er in hun hoofde zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zelfs in de veronderstelling dat de verzoekende partijen zich in het tweede punt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, onder verwijzing naar hun verblijf, enkel beroepen op de wet van 22 december 1999, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in een derde punt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden opnieuw verwijzen naar hun verblijf in België en ditmaal niet in het kader van een regularisatiewet of 'regularisatie-instructie'. Aldus wordt hieruit afgeleid dat de verzoekende partijen beoogden onder andere hun verblijf aan te voeren als buitengewone omstandigheid waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst.

3.7. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aangaande de verwijzing naar de wet van 22 december 1999, doch wordt niet afzonderlijk gemotiveerd omtrent het verblijf van de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid.

Daargelaten de vraag of een verblijf van meer dan 8 jaar een buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dienen de verzoekende partijen te worden bijgetreden waar zij in hun enig middel opperen dat met de factor van een verblijf van meer dan 8 jaar, geen rekening werd gehouden en de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht.

3.8. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze, waarna zij de motieven van de bestreden beslissing weergeeft. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet ingaan op deze motieven en ze deze in tegendeel volledig onbesproken laat waardoor zij niet aantonen dat hun aanvraag op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn behandeld, dat de overwegingen de verzoekende partijen toelaten om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de vaststellingen in punt 3.6. en 3.7. kan de verwerende partij niet gevolgd worden.

3.9. De verzoekende partijen kunnen aldus gevolgd worden waar zij stellen dat met de factor van het verblijf, geen rekening werd gehouden en de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER